

Arrest

nr. 192 871 van 29 september 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE Ilde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 11 augustus 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 juli 2014 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 18 augustus 2014 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 januari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 februari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. JANSSENS, die loco advocaat P. ROBERT verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat K. BERNARD, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij treedt op 3 november 2010 in het huwelijk met een Belgische onderdaan.

1.2. Op 11 april 2011 dient de verzoekende partij een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een EU-onderdaan (bijlage 19ter) in.

1.3. Op 4 oktober 2011 wordt de verzoekende partij in het bezit gesteld van een F-kaart.

1.4. Op 14 april 2014 wordt beslist een einde te stellen aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden van de verzoekende partij met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing wordt voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aangevochten, zaak gekend onder rolnummer X Op 8

juli 2014 beslist de verwerende partij echter deze beslissing in te trekken. Bij arrest nr. 130 401 van 29 september 2014 wordt het beroep tot nietigverklaring bij de Raad, gelet op de intrekking van de bestreden beslissing, verworpen.

1.5. Op 8 juli 2014 wordt beslist een einde te stellen aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden van de verzoekende partij met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van;
(..)

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen,

Reden van de beslissing;

Artikel 42quater Van de wet van 15,12.1980 4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard of er is geen gezamenlijke vestiging meer.

Betrokkene is nog steeds in de echt verbonden met zijn Belgische echtgenote, echter uit het rijksregister en administratief dossier blijkt dat betrokkene als alleenstaande staat ingeschreven te Asse, Er is geen gezamenlijke vestiging meer met de Belgische referentiepersoon.

Betrokkene ondertekende op 24,01.2014 een document waarbij bewijzen worden opgevraagd die onze dienst moet toelaten de situatie van betrokkene te onderzoeken, zoals gesteld in artikel 42quater, §1, laatste lid van de wet van 15,12.1980; 'Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins - en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijken de matte waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong'.

Betrokkene legt volgende documenten voor:

Betrokkene legt zijn CV voor en enkele interimcontracten, deze documenten is echter onvoldoende bewijs van een uitzonderlijke mate van integratie in het Rijk. Immers het hebben van een job/inkomen is een min of meer basisvoorwaarde om een menswaardig bestaan te kunnen leiden'. Bovendien blijkt hieruit dat betrokkene ook in staat geacht moet worden om te werken in het land van herkomst»

Betrokkene legt het aanslagbiljet van inkomstenjaar 2010-2011 voor en eveneens van het inkomstenjaar 2011 - 2012. Hieruit blijkt dat betrokkene als alleenstaande geen inkomsten heeft voorgelegd van het jaar 2010-2011.

Een huurcontract: het feit dat betrokkene een huurcontract voorlegt is niet van uitzonderlijke mate van integratie maar een verplicht aspect om een dak boven het hoofd te hebben.

Een attest van het ocmw waaruit blijkt dat betrokkene tewerkgesteld was onder artikel 60 voor de periode van 01/07/2012 tot en met 17/07/2013. Tewerkgesteld zijn onder artikel 60 wil zeggen dat deze worden aangeboden aan mensen die langdurig werkloos zijn. Dit zijn meestal tijdelijke contracten.

Een attest van bewijs van deelname voor anderstaligen: het volgen van deze cursus is een verplichting bij het inburgeringstraject dat betrokkene dient te volgen. Bijgevolg is dit evenmin het bewijs van uitzonderlijke mate integratie.

Op datum van 15 juli 2013 legde de Belgische echtgenote klacht neer bij de politie van Dilbeek op basis van de wet van 15,12.1980 - 79 bis in de hoedanigheid van benadeelde persoon ; " Een huwelijk sluiten waarin ten minste één der echtgenoten de bedoeling had er voordeel aan over te houden inzake het verblijf dat met het statuut van één der echtgenoten verbonden is (schijnhuwelijk). Het PV van 15 juli 2013 maakt melding van volgende vaststellingen : "Op datum van 03.10.2010 is G. (..) in Albanië gehuwd met L. A. (..) Zij is naar België teruggekeerd en haar man L. (..) is ginder gebleven omdat de huwelijksdocumenten vertaald en gelegaliseerd dienden te worden. In maart 2011 is hij dan naar België gekomen en is hij bij G. (..) en haar moeder komen wonen, in januari 2012 is ze samen hem op appartement in Dilbeek komen wonen, Sindsdien ziet ze in dat het voor hem geen echt huwelijk is, ze merkt dat als hij met de familie spreekt, dat hij ook zijn vader die ziek is in de Belgische gezondheidszorg zou willen onderbrengen, en dat ze al geruime tijd niet meer samen slapen."

Wat betreft de bepalingen van artikel 42 quater § 4,1°: Betrokkene trad dd. 03.11.2010 In het huwelijk met mevr. G. Z. (..) van Belgische nationaliteit. Uit de gegevenshistoriek blijkt verder dat hij zich op 05.12.2013 registreerde als alleenstaande in Asse wat inhoudt dat verzoekende partij 3 jaar en één maand gezamenlijk gevestigd was met mevr. G. (..), Het is op zich opmerkelijk dat verzoekende partij één maand na het verstrijken van de termijn bedoeld in artikel 42 quater, §4,1° VW zijn domicilie-adres wijzigde en daarbij verklaarde alleenstaand te zijn, te meer nu mevrouw G. (..) voorheen een klacht neerlegde en uitdrukkelijk verklaarde dat er sprake is van een schijnhuwelijk.

Om aanspraak te kunnen maken op artikel 42 quater §4, 1° dient betrokkene aan te tonen over voldoende inkomsten te beschikken bedoeld in artikel 40 §4, - 2° lid en een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt. Betrokkene legt een tewerkstellingsattest voor van juli 2012 -tot juli 2013. op basis van Art 60 van het OCMW : De duur van deze tewerkstelling op basis van artikel 60 is echter gelimiteerd in de tijd voor een periode die nodig is om terug een volledig recht te hebben op sociale uitkeringen, wat impliceert dat deze tewerkstelling slechts tijdelijk is, teneinde na afloop van de tewerkstelling terug het voordeel te bekomen om ten laste van de openbare overheden te vallen.

Zodoende voldoet een dergelijke tewerkstelling geenszins aan de inkomsten zoals bedoeld in artikel 40 §4, - 2e lid. Met de interimcontracten bij Vilvaldi van 10.02.2014 - 14.02.2014 werden evenmin inkomsten aangetoond die voldoen aan de hierboven gestelde voorwaarde en gezien de voorgeschiedenis van betrokkene loopt betrokkene een verhoogd risico om ten laste te vallen van de Belgische openbare overheden, Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat betrokkene sinds februari 2014 tot heden niet meer tewerkgesteld is op basis van interim dan wel reguliere tewerkstelling. Betrokkene heeft de leeftijd van 29 jaar en verbleef meer dan 25 jaar in zijn land van herkomst; Albanië De bindingen met zijn land van herkomst zijn zodoende van die aard dat een terugkeer niet in disproportionaliteit staat met de sociale, culturele, familiale en economische bindingen die hij opbouwde tijdens zijn verblijf in het België.

Uit het onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de minister een bevel om het grondgebied te verlaten af.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 13 van de richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden aan.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

“Het verblijfsrecht van verzoeker werd ingetrokken op basis van artikel 42quater van de wet omdat verzoeker niet meer met zijn echtgenote verblijft.

Artikel 42quater van de wet luidt als volgt:

Art. 42quater.[1 § 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde [2 binnen vijf jaar]2 na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

(...)

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

Artikel 42quater vormt de omzetting van artikel 13 van de richtlijn 2004/38/EG. Artikel 42quater van de wet voorziet dezelfde voorwaarden voor familieleden van een Belg als voor niet Europese familieleden van een Unieburger.

Deze bepaling moet aldus op dezelfde manier geïnterpreteerd worden voor de familieleden van een Belg en voor de niet Europese familieleden van een Unieburger.

De richtlijn 2004/38/EG voorziet geen verlies van het verblijfsrecht van familieleden voor als er geen gezamenlijke vestiging meer bestaat. Artikel 13 van richtlijn 2004/38/EG viseert de gevallen van “scheiding, ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of van beëindiging van het geregistreerde partnerschap“. Met “scheiding” wordt de echtscheiding bedoeld. Dit blijkt duidelijk uit de officiële versie van de richtlijn in het Frans, Engels en Spaans (in het Frans: “divorce, d’annulation du mariage ou de rupture d’un partenariat enregistré”; in het Engels: “divorce, annulment of marriage or termination of registered partnership » ; in het Spaans : « divorcio, anulación del matrimonio o fin de la unión registrada »).

Het verblijfsrecht kan dus niet ingetrokken worden op basis van het gebrek aan gezamenlijke vestiging.

Het Europees Hof van Justitie oordeelde in een arrest Ewaen Fred Ogieriakhi van 10.7.2014 (C--244/13) dat:

36 Aangezien volgens artikel 16, lid 2, van die richtlijn1 familieleden van een burger van de Unie slechts een duurzaam verblijfsrecht kunnen verwerven indien zij gedurende een ononderbroken periode van vijf jaar legaal in het gastland „bij” die burger hebben gewoond, rijst de vraag of het feit dat de echtgenoten tijdens de betrokken periode uit elkaar gaan, eraan in de weg staat dat aan die voorwaarde is voldaan, omdat de echtgenoten niet alleen niet samenleven, maar vooral ook geen echtelijke levensgemeenschap hebben.

37 In dat verband zij erop gewezen dat het Hof heeft geoordeeld dat het huwelijk niet als ontbonden kan worden beschouwd zolang de echtscheiding niet door de bevoegde instantie is uitgesproken en dit niet het geval is bij echtgenoten die enkel gescheiden leven, ook wanneer zij voornemens zijn zich later van recht te laten scheiden, zodat de echtgenoot niet duurzaam bij de burger van Unie moet wonen om een recht van verblijf krachtens die bepaling te hebben (arresten Diatta, 267/83, EU:C:1985:67, punten 20 en 22, en Iida, C-40/11, EU:C:2012:691, punt 58).

Het feit dat verzoeker zijn adres wijzigde kan geen enkel gevolg op zijn verblijfsrecht hebben, zolang de echtscheiding niet door de bevoegde instantie, namelijk de rechtbank van eerste aanleg, is uitgesproken.

De bestreden beslissing schendt artikel 13 van de richtlijn 2004/38/EG.”

2.2. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij als derdelander gezinshereniging heeft bekomen als echtgenoot van een Belgische onderdaan die geen gebruik heeft gemaakt van het recht op vrij personenverkeer binnen de Unie.

Verzoekende partij betoogt dat artikel 42quater van de vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 13 van de richtlijn 2004/38 (hierna: Burgerschapsrichtlijn) en zij vraagt op grond daarvan een richtlijnconforme interpretatie van de interne wetgeving.

De Raad wijst erop dat artikel 3, lid 1 van de Burgerschapsrichtlijn de *“begunstigden”* ervan omschrijft als *“iedere burger van de Unie die zich begeeft naar of verblijft in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit, en diens familieleden als gedefinieerd in artikel 2, punt 2, die hem begeleiden of zich bij hem voegen”*. De Burgerschapsrichtlijn voorziet dus volgens het Hof van Justitie van de Europese Unie uitsluitend in een afgeleid verblijfsrecht voor derdelanders die familielid zijn van een burger van de Unie in de zin van artikel 2, punt 2 van deze richtlijn, wanneer laatstgenoemde zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend door zich te vestigen in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit heeft (zie in die zin HvJ (GK) 12 maart 2014, nr. c-456/12, punten 38 en 39, O. en B.; HvJ (GK) 12 maart 2014, nr. c-457/12, S. en G., punt 34). Aan deze richtlijn kan dus voor derdelanders die familieleden zijn van een burger van de Unie, geen afgeleid verblijfsrecht worden ontleend in de lidstaat waarvan die burger de nationaliteit bezit (in die zin: HvJ (GK) 12 maart 2014, nr. c-457/12, S. en G., punt 34; HvJ (GK) 12 maart 2014, nr. c-456/12, punten 36 en 43).

Waar verzoekende partij zich als derdelander beroept op de hoedanigheid van echtgenoot van een Belgische onderdaan, voert zij niet aan en blijkt evenmin uit de stukken in het administratief dossier dat haar Belgische echtgenote haar recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend door zich te vestigen in een andere lidstaat dan België. Het betreft derhalve geen situatie waarop richtlijn 2004/38 van toepassing is, zodat de vraag naar een richtlijnconforme interpretatie van artikel 42quater van de vreemdelingenwet niet aan de orde is (RvS 17 januari 2017, nr. 237.044).

Voorts moet worden benadrukt dat in de rechtspraak van het Hof van Justitie waarnaar verzoekende partij verwijst (HvJ 8 november 2012, nr. C-40/11) ook wordt gesteld dat het feit dat een derdelander kan worden beschouwd als een familielid van een burger van de Unie in de zin van de richtlijn 2004/38/EG, op zich niet impliceert dat hij steeds kan worden beschouwd als *“begunstigde van deze richtlijn”*.

De door haar aangehaalde rechtspraak betreft de uitlegging van de richtlijn 2004/38/EG die niet op verzoekende partij haar situatie van toepassing is. Verzoekende partij kan niet worden gevolgd in haar standpunt dat de rechtspraak van het Hof van Justitie inzake situaties waar een burger van de Unie gebruik maakte van zijn recht op vrij verkeer in voorliggende zaak kunnen worden aangewend om te stellen dat verweerder de bepalingen van artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet – die de mogelijkheid bieden om een verblijfsrecht te beëindigen van een derdelander die dit verblijfsrecht ingevolge een huwelijk verkreeg – niet vermag toe te passen in een zuiver nationale situatie.

Het is wel zo dat een richtlijnconforme interpretatie van een nationale bepaling wel aan de orde is ondermeer wanneer in de situaties waarvan alle aspecten zich binnen één lidstaat afspelen, is gekozen voor dezelfde aanpak als in het Unierecht (RvS 17 januari 2017, nr. 237.044).

Uit de voorbereidende werken bij de wet van 25 april 2007 tot invoering van artikel 42quater van de vreemdelingenwet blijkt evenwel dat de wetgever van oordeel was dat het verantwoord is dat het recht op verblijf niet enkel verloren gaat bij ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of beëindiging van het partnerschap, maar ook indien er geen gezamenlijke vestiging meer is (*Parl. Stukken Kamer*, nr. 51 2845/001, 54). Hoe de vereiste van gezamenlijke vestiging moet uitgelegd worden blijkt uit p. 52 van voormelde voorbereidende werken waar gesteld wordt dat het moet worden uitgelegd in de zin van de burger begeleiden of zich bij hem voegen. Het gaat daarbij niet om een vereiste van *“permanent samenwonen”* van de betrokkenen.

Overeenkomstig vaste rechtspraak van de Raad van State vereist de gezamenlijke vestiging van een vreemdeling die gehuwd is met een Belgische onderdaan, een minimum aan relatie tussen de echtgenoten en is samenwonen daartoe niet vereist (RvS 24 april 1995, nr. 53.030; RvS 5 maart 2004, nr. 128.878; RvS 4 oktober 2005, nr. 149.807; RvS 8 mei 2006, nr. 158.407).

Het blijkt ook geenszins dat bij de wijziging van artikel 40 en volgende van de vreemdelingenwet met de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de vreemdelingenwet werd gekozen voor dezelfde aanpak voor gezinshereniging van een derdelander met een zogenaamde ‘statische’ Belg als met een andere Unieburger. Integendeel, er is uitdrukkelijk voor gekozen dat die *“Belgen op voet van gelijkheid (worden) geplaatst met de vreemdelingen uit derde landen”* en dat *“de wet bijgevolg strenger zal worden toegepast ten aanzien van Belgen dan ten aanzien van de burgers die de nationaliteit hebben van een lidstaat van de Europese Unie”* (*Parl. Stukken Kamer*, nr. 53/0443-18, 150). Bij gebrek aan aanknoping

met de bepalingen van het Unierecht is een interpretatie van artikel 42quater van de vreemdelingenwet overeenkomstig artikel 13 van de Burgerschapsrichtlijn zoals door de verzoekende partij voorgesteld, te dezen niet aan de orde (cfr. RvS 17 januari 2017, nr. 237.044).

Evenmin blijkt in casu dat door de beëindiging van het verblijfsrecht van verzoekende partij aan haar Belgische echtgenote het effectieve genot wordt ontzegd van de belangrijkste aan haar status van burger van de Unie ontleende rechten.

2.3. Artikel 42quater § 1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet zoals van toepassing op het ogenblik van de bestreden beslissing bepaalt dat er door de minister (c.q. de staatssecretaris) of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie wanneer *“het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er (...) geen gezamenlijke vestiging meer (is)”*.

Verzoekende partij betwist niet dat zij geen gezinscel meer vormt met haar Belgische echtgenote. Er is in casu geen sprake meer van een minimum aan relatie tussen de verzoekende partij en haar Belgische echtgenote. Aldus toont de verzoekende partij niet aan dat haar verblijfsrecht niet mocht worden beëindigd op grond van artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet om de loutere reden dat zij nog gehuwd was met haar Belgische echtgenote.

2.4. Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

2.5. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 42quater en 62 van de vreemdelingenwet.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

“De redenering van de bestreden beslissing bestaat uit drie stappen.

In een eerste stap wordt geoordeeld dat er geen gezamenlijke vestiging meer is. In een tweede stap wordt geoordeeld dat de duur van het verblijf, de leeftijd, de gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in België en bindingen met het land van oorsprong van verzoeker overeenkomstig artikel 42quater, §1 2de lid een intrekking van zijn verblijfsrecht niet in de weg staan. In een derde stap wordt geoordeeld dat verzoeker zich niet op de excepties van artikel 42quater, §1, 4° van de wet kan beroepen.

Eerst onderdeel

Er dient zelfs geen toepassing gemaakt te worden van artikel 42quater, §1, 2de lid van de wet aangezien de voorwaarden van artikel 42quater, §1, 1ste lid van de wet niet vervuld zijn, zoals in het eerst middel bewezen werd.

De motivering van de bestreden beslissing betreffende artikel 42quater tweed lid is aldus niet relevant.

Tweede onderdeel

De bestreden beslissing oordeelt verder dat verzoeker geen aanspraak op de uitzondering van artikel 42quater §4, 1° van de wet kan maken omdat hij niet over voldoende inkomsten beschikt. Het gebrek aan voldoende inkomsten wordt betwist. Tegenpartij weet dat verzoeker geen sociale hulp vraagt of ontvangt en weet ook dat hij overeenkomstig zijn werk op basis van artikel 60 van het OCMW-wet van rechtswege recht op een werkloosheidsuitkering heeft.

De motivering betreffende artikel 42quater §4, 1° van de wet is echter niet relevant aangezien artikel 42quater §4, 1° een uitzondering vormt voor de personen voor wie het verblijfsrecht op basis van artikel 42quater, §1 van de wet ingetrokken kan worden. Dit is echter niet het geval van verzoeker, zodat niet nagekeken moet worden indien de voorwaarden van de uitzondering vervuld zijn.”

2.6. De in artikel 62 van de vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Artikel 62 van de vreemdelingenwet verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing houdende de beëindiging van het recht op verblijf moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

De schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de toepasselijke wetsbepaling waarvan de verzoekende partij eveneens de schending opwerpt, met name artikel 42quater van de vreemdelingenwet.

2.7. Artikel 42quater van de vreemdelingenwet luidde op het ogenblik van de bestreden beslissing:

“§ 1

In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

1° er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;

3° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, overlijdt;

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer

5° de familieleden van een burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° of 3°, vormen een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Voor de toepassing van het eerste lid, 5°, teneinde te bepalen of de familieleden van een burger van de Unie een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk vormen, wordt rekening gehouden met het al dan niet tijdelijke karakter van hun moeilijkheden, de duur van hun verblijf in het Rijk, hun persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hen uitgekeerde steun.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

§ 2

De in § 1, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen zijn niet van toepassing op kinderen van de burger van de Unie die in het Rijk verblijven en aan een onderwijsinstelling zijn ingeschreven alsmede op de ouder die de bewaring heeft van de kinderen, dit tot hun studie voltooid is.

§ 3

Het in § 1, eerste lid, 3°, bedoelde geval is niet van toepassing op de familieleden die ten minste één jaar in het Rijk verbleven hebben in de hoedanigheid van een familielid van de burger van de Unie, en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen zoals bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en te beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid te zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 4

Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing:

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°

het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek; en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 5

De minister of zijn gemachtigde kan zonedig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.”

2.8. Waar verzoekende partij opnieuw verwijst naar haar eerste middel om daaruit af te leiden dat, gelet op de gegrondheid ervan, er ook geen toepassing kon gemaakt worden van artikel 42quater, §1, laatste lid van de vreemdelingenwet, kan zij niet gevolgd worden nu uit de bespreking van het eerste middel is gebleken dat verzoekende partij niet gevolgd kan worden in haar redenering. Verzoekende partij toont aldus ook niet aan dat de motivering niet relevant zou zijn.

2.9. Verzoekende partij betwist de vaststelling dat zij geen aanspraak zou kunnen maken op de uitzondering van artikel 42quater, §4, 1° van de vreemdelingenwet daar zij wel degelijk over voldoende inkomsten beschikt en aldus het niet eens is met de beoordeling van haar tewerkstelling in kader van artikel 60 van de ocmw-wet. De Raad stelt evenwel vast dat de gemachtigde zich niet beperkt heeft tot een motivering inzake de tewerkstelling in kader van artikel 60 van de ocmw-wet, maar tevens heeft vastgesteld dat: *“Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat betrokkene sinds februari 2014 tot heden niet meer tewerkgesteld is op basis van interim dan wel reguliere tewerkstelling”*. Verzoekende partij gaat met haar kritiek hieraan volledig voorbij. Gelet op het feit dat artikel 42quater, §4, 1° gecombineerd met artikel 42quater, §4, laatste lid van de vreemdelingenwet vereist dat verzoekende partij aantoonde over voldoende inkomsten te beschikken en op het ogenblik van de bestreden beslissing – 8 juli 2014 – wordt vastgesteld dat verzoekende partij al sinds februari 2014 niet meer is tewerkgesteld, dit terwijl zij de tewerkstelling aangreep als bewijs van voldoende inkomsten en zij nergens het bewijs heeft voorgelegd dat zij een werkloosheidsuitkering kreeg zodat haar betoog dat zij hiermee wel degelijk voldoende bestaansmiddelen heeft aangetoond niet dienstig is, is het dan ook geenszins kennelijk onredelijk of incorrect van de gemachtigde om vast te stellen dat verzoekende partij niet valt onder de uitzonderingsvoorwaarde van artikel 42quater, §4, 1° gelezen in combinatie met het laatste lid van voormeld artikel van de vreemdelingenwet.

2.10. Waar verzoekende partij nogmaals verwijst naar haar eerste middel om te stellen dat de motivering inzake de uitzonderingsvoorwaarde niet relevant is, volstaat het dat de Raad eveneens verwijst naar de bespreking van het eerste middel om aan te tonen dat het standpunt van verzoekende partij niet kan gevolgd worden.

2.11. Het tweede middel kan niet worden aangenomen. Verzoekende partij maakt een schending van de door haar aangevoerde bepalingen niet aannemelijk.

2.12. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

“Artikel 11, §2, eerste en tweede lid van de wet van 15.12.1980 luidt als volgt:

« § 2. De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 10 toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in een van de volgende gevallen niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven :

1° de vreemdeling voldoet niet meer aan een van de in artikel 10 bepaalde voorwaarden;

2° de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd werd, onderhouden niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven;

3° de vreemdeling, die toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in de hoedanigheid van geregistreerde partner op grond van artikel 10, § 1, 4° of 5°, of de vreemdeling die vervoegd werd, is in het huwelijk getreden of heeft een wettelijk geregistreerd partnerschap met een andere persoon;

4° de vreemdeling of de persoon die hij vervoegt, heeft valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of onwettige middelen gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor de erkenning van het recht op verblijf, of het staat vast dat het huwelijk, het partnerschap of de adoptie uitsluitend afgesloten werden opdat de betrokken vreemdeling het Rijk zou kunnen binnenkomen of er verblijven.

De op het punt 1°, 2° of 3° gebaseerde beslissing mag enkel getroffen worden gedurende de eerste drie jaar na de afgifte van de verblijfstitel of, in de gevallen bedoeld in artikel 12bis, §§ 3 of 4, na de afgifte van het document dat bewijst dat de aanvraag werd ingediend ».

De gevallen bedoeld in artikel 12bis, §§ 3 of 4 zijn de gevallen “ wanneer de vreemdeling bedoeld in § 1 zich aanbiedt bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats en verklaart dat hij zich bevindt in één van de in artikel 10 bedoelde gevallen ».

Mocht verzoeker zijn verblijfsrecht uit artikel 10 van de wet van 15.12.1980 geput hebben, dan zou zijn verblijfsrecht drie jaar na het indienen van zijn aanvraag, namelijk drie jaar na 11.4.2011, niet meer ingetrokken kunnen worden, ongeacht indien verzoeker al dan niet meer dan drie jaar getrouwd is geweest of over voldoende bestaansmiddelen beschikt.

De bestreden beslissing werd op 8.7.2014 genomen, hetzij drie jaar en drie maanden na het indienen van de aanvraag tot gezinshereniging van verzoeker.

Hij wordt dus als echtgenoot van een Belgische vrouw slechter behandeld dan de echtgenoot van een persoon die de nationaliteit van een derde land bezit.

Op straffe van schending van artikelen 10 en 11 van de Grondwet zou hij tenminste dezelfde behandeling moeten krijgen.

Dit duidelijk verschil in behandeling vindt echter zijn oorsprong in de wet. De volgende prejudiciële vraag moet aldus aan het Grondwettelijk Hof gesteld worden :

« Schendt artikel 42quater van de wet van 15.12.1980 artikelen 10 en 11 van de Grondwet in de mate dat dit artikel de Minister toelaat een einde te stellen aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden van het gezinslid van een Belg of van een burger van de Unie meer dan drie jaar na het indienen van zijn aanvraag tot gezinshereniging, terwijl artikel 11 van de wet van 15.12.1980 dit voor de familieleden van derdelanders niet toelaat ? ».”

2.13. De Raad stelt vast dat oud artikel 42quater iuncto artikel 40ter van de vreemdelingenwet bepaalde dat een einde kan worden gesteld aan het verblijfsrecht van zowel een familielid van een EU-onderdaan als van een Belg binnen de drie jaar na de erkenning van het recht op verblijf. Sinds de inwerkingtreding van de wet van 28 juni 2013 (B.S. 1 juli 2013), en aldus van toepassing op onderhavig geval, wordt deze termijn gebracht op vijf jaar na de erkenning van het recht op verblijf.

In casu blijkt dat verzoekende partij op 11 april 2011 gevraagd heeft haar recht op verblijf als familielid van een Belg te erkennen. Nu zij ingevolge hiervan in bezit werd gesteld van een F-kaart, geniet de verzoekende partij sinds 11 april 2011 van een recht op verblijf. Dit recht op verblijf werd beëindigd op 8 juli 2014, en zoals de verzoekende partij stelt, aldus drie jaar en bijna drie maand na de erkenning van haar recht op verblijf.

De verzoekende partij wijst op het bepaalde van artikel 11, §2, eerste en tweede lid van de vreemdelingenwet dat stelt:

“§ 2

De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 10 toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in een van de volgende gevallen niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven:

1° de vreemdeling voldoet niet meer aan een van de in artikel 10 bepaalde voorwaarden;

2° de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd werd, onderhouden niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven;

3° de vreemdeling, die toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in de hoedanigheid van geregistreerde partner op grond van artikel 10, § 1, 4° of 5°, of de vreemdeling die vervoegd werd, is in het huwelijk getreden of heeft een wettelijk geregistreerd partnerschap met een andere persoon;

4° de vreemdeling of de persoon die hij vervoegt, heeft valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of onwettige middelen gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor de erkenning van het recht op verblijf, of het staat vast dat het huwelijk, het partnerschap of de adoptie uitsluitend afgesloten werden opdat de betrokken vreemdeling het Rijk zou kunnen binnenkomen of er verblijven.

De op het punt 1°, 2° of 3° gebaseerde beslissing mag enkel getroffen worden gedurende de eerste drie jaar na de afgifte van de verblijfstitel of, in de gevallen bedoeld in artikel 12bis, §§ 3 of 4, na de afgifte van het document dat bewijst dat de aanvraag werd ingediend.

(..)”

Verzoekende partij betoogt: *“Mocht verzoeker zijn verblijfsrecht uit artikel 10 van de wet van 15.12.1980 geput hebben, dan zou zijn verblijfsrecht drie jaar na het indienen van zijn aanvraag, namelijk drie jaar na 11.4.2011, niet meer ingetrokken kunnen worden, ongeacht indien verzoeker al dan niet meer dan drie jaar getrouwd is geweest of over voldoende bestaansmiddelen beschikt.”*

2.14. Bij arrest nr. 28/2017 van 23 februari 2017 heeft het Grondwettelijk Hof geoordeeld dat *“Artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals het van toepassing was voor de wijziging van artikel 13, §1 van dezelfde wet bij artikel 13 van de wet van 4 mei 2016 “houdende diverse bepalingen inzake asiel en migratie en tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de wet van 12*

januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde categorieën van vreemdelingen” schendt de artikelen 10 en 11 van de Grondwet in zoverre de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van het verblijfsrecht een einde kan maken aan het verblijfsrecht van de echtgenoot van een Belg of van een onderdaan van een lidstaat van de Europese Unie wanneer het huwelijk wordt ontbonden en die vreemdeling, in de loop van het vierde of het vijfde jaar van die periode, niet voldoet aan de bij artikel 42quater, §4, in fine bepaalde voorwaarde.”

Artikel 13 van de vreemdelingenwet verwijst naar het verblijfsrecht verkregen op grond van artikel 10 van de vreemdelingenwet zodat voormelde rechtspraak een antwoord biedt op de prejudiciële vraag die verzoekende partij wenste gesteld te zien.

De Raad benadrukt evenwel dat thans sinds de wijziging van de vreemdelingenwet met de wet van 4 mei 2016 waarnaar ook het Grondwettelijk Hof verwijst de bepalingen inzake het verblijfsrecht van familieleden van derdelanders in die zin aangepast werden dat de termijn waarbinnen een einde aan het verblijfsrecht van deze familieleden kan gesteld worden eveneens gebracht werd op vijf jaar. Bijgevolg ziet de Raad niet in welk belang de verzoekende partij zou hebben bij een eventuele nietigverklaring van de bestreden beslissing op grond van de vastgestelde discriminatie die bestond voor de wetswijziging van 4 mei 2016 nu de verwerende partij bij het treffen van een nieuwe beslissing nog steeds kan oordelen dat het verblijfsrecht van verzoekende partij binnen het vierde of het vijfde jaar na de erkenning ervan kan beëindigd worden en niet blijkt dat daarmee het gelijkheidsbeginsel wordt geschonden nu deze mogelijkheid ook bestaat inzake het verblijfsrecht van familieleden van derdelanders.

2.15. Het derde middel kan niet worden aangenomen.

2.16. In een vierde middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 8 en 62 van de vreemdelingenwet en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

“Artikel 54 van het K.B. bepaalt dat:

“Indien de minister of zijn gemachtigde een einde stelt aan het verblijf in toepassing van artikelen [1 40ter, vierde lid, 42bis, 42ter, 42quater of 42septies,]1 van de wet, wordt de betrokkene hiervan kennis gegeven door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 21 met [1 , zo nodig,]1 bevel om het grondgebied te verlaten. De verklaring van inschrijving of de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie wordt ingetrokken”.

Deze bepaling geeft de mogelijkheid om een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen me bijlage 21. Dit werd bevestigd door uw Raad in een arrest nr 115.993 van 19.12.2013:

“In voorliggende zaak kan de Raad slechts vaststellen dat verwerende partij niet heeft aangegeven op basis van welke wettelijke bepaling zij heeft beslist dat een bevel om het grondgebied te verlaten diende te worden afgegeven en op welke feitelijke gegevens zij zich hierbij steunde om over te gaan tot het nemen van deze beslissing. Zoals reeds werd gesteld laat het feit dat verwerende partij de aanvraag van verzoekende partij om tot een verblijf van meer dan drie maanden te worden toegelaten heeft afgewezen niet toe automatisch te besluiten dat verzoekende partij niet legaal in het Rijk verblijft. Daargelaten de vraag of de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, overeenkomstig artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet, “kan” of “moet” worden genomen, dient verwerende partij in ieder geval de formele motiveringsplicht te respecteren. Het is trouwens slechts door het respecteren van deze verplichting dat kan worden vastgesteld of een beslissing al dan niet ingevolge een discretionaire bevoegdheid werd genomen”.

Tegenpartij heeft, in de bestreden beslissing, vastgesteld dat: “uit het onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de minister een bevel om het grondgebied te verlaten af”.

Artikel 8 van de vreemdelingenwet eist dat:

“Het bevel om het grondgebied te verlaten of de beslissing tot terugleiding naar de grens vermeldt de bepaling van artikel 7 die werd toegepast”.

De bestreden beslissing bevat geen enkele verwijzing naar de bepaling van artikel 7 die werd toegepast, en moet bijgevolg vernietigd worden.”

2.17. Artikel 8 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Het bevel om het grondgebied te verlaten of de beslissing tot terugleiding naar de grens vermeldt de bepaling van artikel 7 die werd toegepast.”

De wetgever heeft in dit artikel 8 van de vreemdelingenwet – zonder in enige uitzondering te voorzien – uitdrukkelijk gesteld dat een bevel om het grondgebied te verlaten de bepaling van artikel 7 van de vreemdelingenwet, die werd toegepast, dient te vermelden.

De verzoekende partij moet worden bijgetreden dat een dergelijke motivering niet kan worden ontwaard in het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Immers, het geen aanspraak kunnen maken op enig verblijfsrecht kan niet worden teruggebracht naar één van de omstandigheden waarin overeenkomstig artikel 7 van de vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten kan of moet worden afgegeven. Waar verwezen wordt naar artikel 54 van het vreemdelingenbesluit, blijkt hieruit enkel dat "zo nodig" een bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven, zodat ook na de verwijzing naar deze bepaling niet kan worden vastgesteld aan de hand van welke precieze omstandigheid het bevel om het grondgebied te verlaten werd afgegeven. De vaststelling dat de verzoekende partij geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht valt immers niet gelijk te stellen met een verwijderingsmaatregel, die overeenkomstig artikel 8 van de vreemdelingenwet, een eigen motivering dient te bevatten die losstaat van de motivering van de beslissing tot beëindiging van verblijf (cf. RvS 15 januari 2014, nr. 226.065). Het feit dat het verblijf van de verzoekende partij wordt beëindigd en de vaststelling dat zij geen aanspraak kan maken op een verblijf op een andere rechtsgrond, volstaat op zich niet als motivering waarom er in casu eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgegeven. Immers ontbreekt de verwijzing naar één van de bepalingen van artikel 7 van de vreemdelingenwet, zoals nochtans uitdrukkelijk voorgeschreven door artikel 8 van de vreemdelingenwet.

In de voorliggende zaak opteerde de gemachtigde voor de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en wordt in de bestreden akte ook de feitelijke redengeving hiervoor vermeld. Echter kan de Raad niets anders dan samen met de verzoekende partij vaststellen dat de gemachtigde naliet aan te geven op basis van welke wettelijke bepaling van artikel 7 van de vreemdelingenwet hij heeft beslist dat een bevel om het grondgebied te verlaten diende te worden afgegeven.

De verwerende partij antwoordt in de nota met opmerkingen in het geheel niet op de door de verzoekende partij in het vierde middel aangevoerde kritiek.

Een schending van artikel 8 van de vreemdelingenwet is derhalve aangetoond.

Het vierde middel, dat gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, is in de aangegeven mate gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van 8 juli 2014 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen wat betreft de beslissing van 8 juli 2014 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig september tweeduizend zeventien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER